

આજે બંને હાથ સળગતે વચ્ચે હતા, મેં હું ભીજાવા નકિળી પડી. મ્હાની વાતતે હતા કે હું કલી જ હતી. ત્હાણે અનુભવેલી તથી ખોટ સાલી. ઝાડ પાન પણ મથી જેમ જ કલાં ઉભા ઉભા ભીજાઈ શ્વેચાં હતા અને કોઈકના આવવાના મથી ગ પથ ઉચ શ્વેચને મ્હાની આંખો બંધાવી શ્વેચા હતા. ત્હાણે વચિત આવ્ચો કે હું તે ત્ને ચાદ કથી થી છું, તે કોને ચાદ કથતં હશે? સાથી વગર કેવી થીતે જીવતં હશે? પણ પછી વચિત આવ્ચો કે મ્હાની સાથેતે પવનની મ્હુલ હહેશ્મી, પંખીનાં મેઠાં ટહુકાં અને આકાશના સપ્ત તંગો છે. ઝાડ-પાન ટલાં મટે જ ઉચ શ્વેચ હતાં કે મ્હાની મ્હીલે પહોંચી શકે.

પેલી જગજીતસધિની ગાયેલી ગઝલની જેમ આજકાલ, તથં ગયાં પછી શું ગુમવ્ચુ કે શું પામ્ચુ વચિત ક્હું છું, તે સાથે સાથે જીંદગીની તન્ના વચિત પણ વચિત ક્હું છું. કોઈ પળે વુ લાગે છે કે કાચાં ટુકડાંની જેમ હું પણ વખિથઈ-તૂટી ગઈ છું. ભીજી પળે લાગે છે કે કલાં આવચિ છી - જઈ છી તે આ મયાનો સાથે શું છે? વચાવહાયકિ વચક તિકહેશે કે હું તે સાધુની જેમ વચિથવા લાગી. જીંદગીને વચિથવી જોઈ કે નહી પણ પશ્ચાત્ત ન ઉઠે છે મથં મ્મમં કે પછી મ્હતી ત લોકો જેવી હું પણ શ્વેચ જાવ? સવાલ તે પાયાનો છે વચિથીને જીવું કે જીવીને વચિથું?

અથે પણ વચ્ચાદની વાતકથતં કથતં બંજે જ કશેક ફટાઈ ગઈ, મફી મંગી લઈ? ત્ને ચાદ આવે છે? નાના હતા ત્હાણે કાકાસાહેબ કાલેલકથ્નો ક પાઠ ભણવામં આવતે કે વચ્ચાદ ક વી અવળાંડી વસતુ છે કે છતી થી લઈને જાવ તે નહી આવે અને છતી થી લીધં વગર જાવ તે ચેક કસ આવશે. સાથંશ ટલો જ કે ન મંગતું દોડતું આવે. વી જ થીતે ભીજાવા નીકળી ને વચ્ચાદ ગાયબ શ્વેચ ગયો. મ્ને નથી ખબર કે સુખ શબ્દ સત્ત્વ છે કે ભશ્ચા? લાગે છે કે મનવીને કોઈ અવસથમં સુખ ન મળવાનો શથ છે. મ્ને જ ક પશ્ચાત્ત ન પુછ્ચો કે જો તું આવે સુખ હોય તે તું ન આવે શું? સાથે જ વચિત આવ્ચો કે તે પછી હું કોની પાછળ ભગુ છું, વચ્ચાદ જેવાં સુખ પાછળ કે સુખ જેવાં વચ્ચાદ પાછળ, કચાથેક છતી થી સાથેતે કચાથેક છતી થી વગર.

મથ વચિથે મ્ને જ ટલાં બંધ અસંબંધ ધલાગે છે તે વચિથું છું કે ત્ને વાંચત કેટલો ત્થિ થસ થશે હશે? પણ મથ વચિથે જેટલી હું અવચવસ થતિનથી. આટલાં બંધ અવચવસ થતિવચિથેનુ કાથ્થા વચવસ થતિવચિથ કથ્વાની મથી અચોગચત કે પછી વચિથ કથ્વાની જુથ નહી તે? મ્ને વચિથીને જણાવજે. મથં વચિથેની અવચવસ થતિ ગોઠવીને ક મળા થુપે મ્ને મેકલી આપજે. તથં ઉપહાથ્ને મથં ગળામં પહેથી લઈશ. ત્ને ગમ્શે ને?

લી.

જ તથી સખીની સનેહલ ચાદ {comments on}